Robert Cholenský, advokátní kancelář, s. r. o.
Mgr. Robert Cholenský, Ph. D. – advokát – mediátor – rozhodce
Kancelář: Bolzanova 461/5, 618 00 Brno, Česká republika – Tel./fax: +420-548538896 – Mobil: +420-608967423
E-mail: robert@cholensky.cz – Internet: www.cholensky.cz – Datová schránka: 764rs4p

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně
Dlouhé Díly 351
763 02 Zlín
ID DS: 5wwaa9j
Sp. zn.: **61 T 15/2013**

Odsouzení:

1. **Maroš Straňák**, nar. XXX
   XXX

2. **David Šimon**, nar. XXX
   XXX

Obhájce: Mgr. Robert Cholenský, Ph. D., advokát
Bolzanova 461/5
618 00 Brno
ID DS: 764rs4p

Návrh

odsouzeného Davida Šimona na povolení obnovy řízení
podaný podle ustanovení § 277 *et seq.* trestního řádu (dále jen „***TrŘ***“)

Elektronicky

Přílohy: dle textu; podle seznamu

I. Rekapitulace

[1] Rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3. června 2014, č. j. 3 To 50/2014--3367, byl v celém rozsahu zrušen předchozí rozsudek Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, a bylo nově rozhodnuto tak, že odsouzení jsou vinni zvlášť závažným zločinem vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. i), písm. j) trestního zákoníku (dále jen *„TrZ“*), spáchaným ve spolupachatelství, za což byl odsouzenému uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 20 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, a dále bylo vysloveno propadnutí věci, osobního automobilu značky *Volkswagen Golf*. Odsouzeným byla dále uložena povinnost nahradit poškozeným společně a nerozdílně škodu v celkové výši 781 909,64 Kč.

[2] Neboť vyšly najevo některé nové skutečnosti a existují soudu doposud neznámé důkazy, které odůvodňují jiný závěr o vině odsouzeného, ten nyní podává

návrh na povolení obnovy trestního řízení

podle ustanovení § 277 *et seq.* TrŘ a navrhuje, aby soud po projednání jeho návrhu obě shora označená rozhodnutí zrušil a povolil obnovu řízení.

II. Důvody obnovy

II.A Obecně

[3] Odsouzený předesílá, že se nejedná o první návrh na povolení obnovy řízení, který odsouzení v této trestní věci podali; všechny dosavadní návrhy byly arci pravomocně zamítnuty, přičemž, jak odsouzený připouští, ne všechny nově doložené důkazy a skutečnosti v těchto předchozích návrzích byly skutečně takové povahy, aby závěr o vině odsouzených přesvědčivě zpochybnily.

[4] Nyní je tomu však jinak, a soubor nových důkazů a skutečností, ve spojení s důkazy již provedenými, je bez nejmenších pochyb dostatečným podkladem, který takový návrh odůvodňuje.

[5] Ani odsouzený David Šimon, ani jeho spoluodsouzený Maroš Straňák se zločinu, pro který byly odsouzeni, nedopustili, a k jejich odsouzení došlo jen proto, že trestní orgány nekriticky, ba slepě uvěřily závěrům methody pachové identifikace, přestože jde o methodu, která v podobě, jak byla v této věci aplikována, frapantně neobstála jak v akademickém testu

spolehlivosti provedeném Českou zemědělskou universitou v Praze, tak lze její nepoužitelnost demonstrovat na jiných trestních věcech, notabilně na případu nespravedlivě odsouzeného Michala Šnajdra, ve věci vedené Krajským soudem v Brně, pobočkou ve Zlíně, pod sp. zn. 68 T 6/2016.

II.B Důkazní nepoužitelnost methody pachové identifikace

[6] Jak řečeno, klíčový význam v napadených rozhodnutích sehrála důkazní methoda pachové identifikace. Odsouzený proto na úvod stručně shrne vývoj, kterým tato methoda dokazování prošla v posledních desetiletích.

[7] Za předlistopadového režimu se methoda pachové identifikace, založená na presumpci, že policejní pes je schopen nejen sledovat stopu, ale dokáže *ex post* určit nebo vyloučit shodu dvou pachových vzorků, které jsou mu předloženy formou standardisovaného experimentu, při dokazování u soudu vůbec nepoužívala, sloužila toliko jako pomůcka při operativním pátrání.

[8] To se změnilo v 90. letech, kdy policie a veřejná žaloba počaly – aniž by k tomu pohříchu měly spolehlivý podklad v podobě vědecky provedené a nezávislé verifikace této methody – navrhovat důkazy získané methodou pachové identifikace soudům a ty takto opatřené důkazy, podkládané obvykle znaleckými posudky z oboru kriminalistické odorologie, akceptovaly a často je naprosto nekriticky považovaly za dostatečný důkaz o vině obviněného, uplatňujíce zásadu, že „*policejní pes se nikdy nemýlí*“.

[9] Postupně se ukázalo, že tak dochází k řadě přehmatů a justičních omylů, avšak k významnějšímu zásahu do používání této methody došlo až po cca dvaceti letech, kdy Ústavní soud v serii svých rozhodnutí judikoval, že k methodě pachové identifikace je nutno přistupovat s potřebnou ostražitostí a důkazy takto získané mají povahu toliko důkazů nepřímých a subsidiárních.

[10] K dalšímu posunu došlo koncem r. 2017, kdy se na veřejnost dostaly závěry výzkumné zprávy nazvané *Zpráva o průběhu testování reliability metody pachové identifikace prováděné speciálně vycvičenými služebními psy Policie České republiky,* ze které vyplývá, že výzkum provedený pracovníky Centra pro výzkum chování psů kathedry obecné zootechniky a ethologie Fakulty agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů České zemědělské university v Praze prokázal, že závěry této methody jsou nejen nespolehlivé, ale nevykazují prakticky žádnou důkazní relevanci a jsou proto v trestním řízení absolutně nepoužitelné.

[11] Výzkumníci provedli test, využívající služební psy a psovody, kteří methodu pachové identifikace v praxi realisují, a dospěli k závěru, že pokud není psovodu předem známo, jaký výsledek se od jeho psa očekává, není pes vůbec schopen hodnověrně pach v pachové konservě identifikovat. V závěru zprávy se uvádí:

> *„Výsledky testu ukazují, že psi jsou schopni v zásadě pachovou komparaci provádět. Chybovost je ovšem natolik vysoká, že využitelnost této metody, pokud je prováděna za stávajících podmínek, jako důkazního prostředku prakticky vylučuje. Zvláště alarmující je poměrně vysoký počet ztotožnění těch párů pachových vzorků, které ve skutečnosti shodný pach neobsahovaly. V průběhu praktického výkonu služby není vyloučeno, že psovod je informován o dalších okolnostech případu, např. zda se podezřelý doznal, či zda proti němu existují další důkazy. Psovod tak může nevědomky výkon psa ovlivnit a to by také mohlo vysvětlovat poměrně vysoký počet falešných ztotožnění. Nezanedbatelná je také ta skutečnost, že s výjimkou jednoho jediného případu, psi ve všech případech správně provedli tzv. zkoušku náhodné zajímavosti. Tato zkouška spočívá v porovnání dvojice pachů, o jejichž shodě psovod ví, přičemž pes má bez zájmu přejít pach, který bude v další řadě porovnáván jako cílový. Účelem je zjištění, zda tento pach není pro psa atraktivní sám o sobě. Psi tedy byli schopni téměř ve všech případech pozitivně ztotožnit dvojici kontrolních pachů a přejít pach testovaný na náhodnou zajímavost, o jehož pozici psovod věděl, ale v 15 případech nebyli schopni stejného výkonu, pokud psovod nebyl o výsledku informován dopředu. Tento poznatek zcela jednoznačně svědčí o tom, že přinejmenším v některých případech jsou psi změnami v chování psovoda při provádění pachové identifikace ovlivňováni.*
>
> *Na základě výše uvedených poznatků nezbývá než dojít k závěru, že spolehlivost výše uvedené metody je za stávajících podmínek nedostatečná a její využívání v průběhu trestního řízení nelze doporučit.“*

[12] Následně, přibližně v polovině r. 2018, veřejnost získala přístup i k dalšímu utajovanému dokumentu, nedatované zprávě pracovní skupiny policejního presidia k methodě pachové identifikace.

[13] V tomto dokumentu stojí za povšimnutí zejména část věnovaná mezinárodní komparaci: ačkoli se autoři snažili methodu pachové identifikace jako důkazní prostředek v trestním řízení spíše hájit, byli nuceni připustit, že ani v jedné ze šesti dotazovaných zemí není povoleno, aby psovod znal posici vzorku (str. 72), a že počet psů pro provedení zkoušky jsou minimálně 2 (v Rusku a v Lotyšsku 3; str. 75); v České republice se k tomu používá jediný pes.

[14] Za pozornost stojí i následující zmínka na str. 37 zprávy: *„JUDr. Kloubek, Ph. D., z Policejní akademie České republiky navštívil v doprovodu Ing. Pince, Ph. D., specializované pracoviště policie v Moskvě, kde se provádí rovněž pachová identifikace pomocí psů. S pachy zde manipuluje specialista, který není psovodem. Psovod specialista pouze provádí srovnání vzorků a o pozici cílového vzorku ani o povaze případu není informován. Výsledky komparace prováděné způsobem, jakým je tato metoda prováděna v podmínkách České republiky, by*

dle sdělení těchto odborníků (a dále oficiálního sdělení viz část Mezinárodní srovnání) ruské soudy neakceptovaly.“

[15] Lze tedy uzavřít, že i samotná Policie České republiky připouští, že to, co předkládá jako důkaz v trestním řízení, by velmi pravděpodobně nikde jinde v Evropě nemohlo jako validní a legitimní důkaz obstát, protože není vyloučena ani chyba způsobená psem, ani jeho – – ať vědomé či nevědomé – ovlivnění psovodem.

[16] Naprosto neuspokojivý výsledek testování methody pachové identifikace není vysvětlitelný jinak, než že mezi psem a jeho psovodem, kterému je znám požadovaný, případně předpokládaný, výsledek komparace, dochází k nonverbální komunikaci a výsledkem je, že pes signalisuje nikoli to, co čichem stanovil, ale co vycítil z chování psovoda; v této souvislosti se hovoří o efektu chytrého Hanse, koně, který na přelomu 19. a 20. století domněle dokázal řešit jednoduché početní úlohy – fakticky ovšem správný výsledek vypozoroval z chování svého majitele a cvičitele.

[17] Závěr o nepoužitelnosti methody pachové identifikace při dokazování v trestním řízení pak formulovali autoři zprávy České zemědělské university v Praze ještě pregnantněji ve znaleckém posudku, který zpracovali pro obhajobu Michala Šnajdra ve věci vedené Krajským soudem v Brně, pobočkou ve Zlíně, pod sp. zn. 68 T 6/2016, jenž byl na základě této methody odsouzen pro únos, kterého se dopustily jiné osoby, a v jehož věci byla v mezidobí povolena obnova řízení. V případě tohoto odsouzeného je pozoruhodná skutečnost, že policejní psi identifikovali „správně“ – tedy v souladu s výpovědí poškozené – její pach na zadních sedadlech vozidla obviněného Šnajdra, přestože k únosu, jak se zjistilo, došlo s použitím zcela jiného automobilu, a stejně tak zjistili pach obviněných na oděvu poškozené, ačkoli ti s ní nikdy nebyli ve styku.

[18] Z posledně uváděných skutečností plyne, co je největším nebezpečím methody pachové identifikace: dává zdánlivě **přesné**, potenciálně dokonale reprodukovatelné výsledky, a je proto pro soudy velmi **přesvědčivá**, neboť tu působí psychologický efekt spočívající ve falešné presumpci, že i kdyby se pes by mohl výjimečně zmýlit, rozhodně se to nemohlo stát tolikrát, jak vyplývá z obžalobou předkládaných důkazů. Vedle toho na soudy působí, že výsledky dokazování jsou podepřený závěry formálně dokonalého znaleckého posudku, obvykle zpracovaného JUDr. Martinem Kloubkem, Ph. D., znalcem v oboru kriminalistické odorologie, a soudu je tak podsouváno, že jde o methodu zaručeně spolehlivou, protože **vědeckou**. Tyto dvě skutečnosti spolu s tím, že methoda pachové identifikace se u soudů používá již tři desítky let a je tudíž methodou **tradiční a prověřenou**, vede k mylnému závěru, že jí zprostředkované výsledky jsou zcela věrohodné, přestože ve skutečnosti, jak bylo zjištěno, jejich validita

je nulová a přesnost stanovení shody dvou pachů je prakticky stejná, jako kdyby byl závěr produktem náhodného pokusu, příkladmo výsledku hodu mincí anebo hrací kostkou.

[19] Že posledně uváděný závěr není nadsazený, dosvědčuje to, co uvedla zemědělská universita na str. 6 posudku, zejména z tabulky, z níž vyplývá, jaký vliv na výsledek této methody má, pokud je psovodu předem znám žádoucí nebo očekávaný výsledek pachové komparace: v případě, že psovod touto informací disponoval, byl výsledek správných komparací k nesprávným 39 : 1, pokud nikoli, pouze 25 : 15, tedy, jak pertinentně konstatují znalci, „*pokud se soudy řídí výsledky ztotožnění pachových vzorků podle předpisu PŘ ŘSPP č. 9/2009 a považují je za důvěryhodné, pak můžeme odhadnout, že z každých deseti obžalovaných byli tři až čtyři obžalovaní označeni za pachatele na základě chybného porovnání pachových stop.*“

[20] Tento znalecký posudek je formulován obecně, bez vztahu k trestní věci Michala Šnajdra, a je na místě provést jím dokazování, jako listinným důkazem, i v tomto řízení.

[21] Závěrem této části budiž zdůrazněno, co v § 43 svého posledního usnesení (č. l. 4342) konstatuje Vrchní soud v Olomouci, že „*je třeba především zdůraznit, že hodnocením podmínek provedené pachové identifikace se velmi podrobně zabýval jak soud prvního stupně, tak i odvolací soud ve svých jednotlivých rozhodnutích, přičemž tyto všechny procesní úkony byly podrobeny pečlivému hodnocení, jehož výsledkem byl* ***objektivní závěr, že na jednotlivých věcech, součástech domu poškozeného, i na těle a oblečení poškozeného byly identifikovány pachy obou odsouzených, které nemohly být jednoduše souhrnně přeneseny prostřednictvím jiné osoby. Odsouzení neposkytli jinou variantu vysvětlení, jak by na takovém množství jednotlivých stop v uvedené době jejich pach mohl ulpět.***“

[22] Takový objektivní závěr je však pouhou chimerickou představou orgánů činných v trestním řízení: policejní pes není měřicí aparaturou, přístrojem, nýbrž je to domestikované, společenské zvíře, které reaguje na přání svého psovoda. Pokud psi používaní Policií České republiky při této methodě kdy schopnost rozpoznat pachovou shodu měli, dávno ji ztratili, resp. ji nevyužívají, a nečiní nic jiného, než že se snaží získat od svých psovodů pochvalu, případně odměnu: a tu, jak bylo vysvětleno ve zprávě České zemědělské university v Praze, obdrží za takový výsledek komparace, jaký policejní psovod pokládá za žádoucí.

[23] Důkaz zprávou České zemědělské university v Praze byl již v tomto řízení proveden, proto ji odsouzený ke svému návrhu nepřikládá a omezuje se na ty listiny, které byly doposud soudu neznámé, tedy zejména na znalecký posudek zpracovaný v trestní věci M. Šnajdra.

[24] Článek Tomáše Peciny představuje publicistické zpracování tohoto thematu, po věcné stránce arci zcela přesné, přičemž význam z něj má především tabulka, ilustrující, jak

přesné a přesvědčivé výsledky methoda pachové identifikace v případě M. Šnajdra poskytla: analogie s touto trestní věcí je nasnadě.

Důkaz: znalecký posudek ze dne 13. září 2018, č. 1/4/2018 – v příloze
spisem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, sp. zn. 68 T 6/2016, zejména usnesením Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 27. ledna 2019, č. j. 68 T 6/2016-2701, a odbornými vyjádřeními týkajícími se pachové identifikace, demonstrujícími přesvědčivost, s níž byla vina obviněného M. Šnajdra domněle prokázána
článek „Chytrý Hans (a hloupí lidé)", který vyšel dne 2. února 2019 na internetových stránkách Tomáše Peciny *Παραγραφος*, na adrese https://paragraphos.pecina.cz/all/nase-pripady/pribeh-z-kromerize/chytry-hans-a-hloupi-lide – v příloze

II.C Výpověď svědka Milana Rakaše

[25] Stejnou anomalií, nikde jinde na světě nepraktikovanou a soudy neakceptovanou, jakou je methoda pachové identifikace, je důkaz svědectvím z druhé ruky – *hearsay evidence* – – které trestní orgány v této zemi připouštějí a soudy z těchto důkazů běžně vycházejí – – a to arci nejčastěji v případech, kdy nelze vinu obviněného prokázat jinak; notabilním je v této souvislosti případ Lukáše Nečesaného, pravomocně zproštěného z obvinění z pokusu o vraždu kadeřnice v Hořicích v Podkrkonoší, a svědecká výpověď jeho spoluvězně Jiřího Fundy, dosvědčující, že se mu L. Nečesaný k činu doznal.

[26] Závěr o vině odsouzených je podobným způsobem založen na výpovědi svědka **Milana Rakaše**, nar. XXX, jemuž se měl během výkonu trestu ke spáchání vraždy poškozeného přiznat spoluodsouzený M. Straňák.

[27] Jak však obhajoba zjistila, jde o osobu nejen nevěrohodnou, ale na této křivé výpovědi osobně zainteresovanou.

[28] Budiž připomenuto, jak svědka Milana Rakaše hodnotí ve svém pravomocném rozsudku na str. 33 Vrchní soud v Olomouci:

> *„Motivy a důvody, jež jej vedly k podání svědectví Milanem Rakašem, byly důsledně prověřeny a z ničeho nevyplývá, že by svědek mohl jakkoliv očekávat, že by jeho přístup k tomuto svědectví mohl mít pro něj jakýkoliv konkrétní přínos a podmínky vymezené ustanoveními trestního řádu, případně trestního zákona, toto neumožňují. Odvolací soud neshledal nic neobvyklého na tom, že i profesionální, vícekrát trestaný podvodník, má jistou hranici tolerance k dalším pachatelům trestné činnosti, jež může být motivem pro jeho osobní angažovanost na spravedlivém potrestání pachatelů takové brutální vraždy, jako v případě loupežného přepadení a ubití starého bezmocného muže."*

[29] Obhajoba se proto zabývala tím, jaký byl další průběh výkonu trestu, který M. Rakaš nastoupil a který mu byl ze zdravotních důvodů krátce před jeho výpovědí u soudu dne 6. ledna 2014 přerušen.

[30] Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. listopadu 2013, sp. zn. 9 Nt 351/2013, jež nabylo právní moci dne 22. listopadu 2013, byl tomuto svědkovi přerušen výkon trestu odnětí svobody do 22. května 2014. Dalšími pěti usneseními tohoto soudu, téže spisové značky, mu byl následně přerušen výkon trestu do 17. května 2015, do 22. května 2016, do 26. srpna 2017, do 27. června 2018 a do 24. července 2019, a konečně usnesením tohoto soudu ze dne 8. ledna 2019, sp. zn. 9 Nt 348/2018, jež nabylo právní mocí dne 15. ledna 2019, bylo od výkonu zbytku trestu **upuštěno**. Nešlo přitom o trest v zanedbatelné výměře, nýbrž o odnětí svobody v trvání šesti a půl roku.

[31] Jak se podává z posledně uváděného usnesení, které má obhajoba v anonymisované podobě k disposici, podle mínění v usnesení blíže neoznačeného znalce je zdravotní stav odsouzeného *„nadále nejistý s řadou rizik dalšího poškození zdraví a přímého ohrožení života.“*

[32] Ona „risika“, která nedovolují, aby svědek vykonal zbytek uloženého trestu, mu arci nebrání ve zcela normálním způsobu života: podle jeho facebookového profilu[1] byl svědek – – jen pro příklad – v květnu 2016 v Polsku a v září 2016 ve Spojených státech. Jedná se tedy o velmi neobvyklé, selektivní onemocnění, a skutečnost, že byl svědku M. Rakašovi zbytek trestu tímto způsobem prominut, je daleko spíše než zdravotními důvody vysvětlitelná tím, že se jedná o výraz *vděčnosti* orgánů činných v trestním řízení za jeho smyšlenou výpověď, která umožnila odsouzení M. Straňáka a D. Šimona v této trestní věci – o *odměnu* za křivou výpověď. Pokud soud uzná za potřebné, může nařídit přezkum zdravotního stavu M. Rakaše nezávislým znalcem nebo ústavem, přičemž obhajoba nepochybuje, že výsledek tohoto zkoumání bude značně jiný, než že by se jednalo o těžce nemocného člověka, nezpůsobilého vykonat zbytek trestu.

[33] Pokud jde o věrohodnost Milana Rakaše jako svědka, shledává obhajoba dosti zarážejícím, že tato osoba byla schopna obelhat řadu poškozených tak, že výsledkem byla pětimilionová škoda, pro kterou byl M. Rakaš pravomocně odsouzen (věc vedená Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 11 T 3/2012), avšak jeho výpověď o tom, že se mu M. Straňák doznal, učiněná za situace, kdy kromě methody pachové identifikace nebyly o vině obžalovaných další důkazy, byla soudy obou stupňů shledána naprosto věrohodnou.

[34] Za zmínku ovšem stojí i rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 6. května 2016, č. j. 3 T 158/2015-341, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 21. září

[1] https://www.facebook.com/milan.rakas.50

2017, č. j. 9 To 532/2016-490, jímž byl otec svědka, Milan Rakaš st., nar. XXX, uznán vinným zvlášť závažným zločinem křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) TrZ, jehož se dopustil křivou výpovědí ve prospěch tohoto svého syna. Zdá se tedy, že soudy obou stupňů dovozovaná a zdůrazňovaná pravdomluvnost svědka Rakaše bude dědičného charakteru.

[35] Ironii však stranou: fakt, že za svou výpověď byl svědek Milan Rakaš odměněn zkrácením trestu o několik let, nebyl dosud znám, takže jde o novou skutečnost, která naprosto zpochybňuje závěry napadeného rozsudku o absenci jeho motivace vypovídat nepravdivě, v neprospěch odsouzených. Vývody toho typu, že tento protřelý zločinec tváří v tvář brutalitě vraždy poškozeného pocítil morální povinnost napomoci spravedlnosti, jak bylo citováno výše, nemohou s přihlédnutím k těmto zjištěním než působit trapně, či spíše směšně, a nemohou mít v dalším soudním rozhodování místo. Odměna poskytnutá M. Rakašovi za jeho výpověď její důkazní hodnotu fatálně devalvuje, a důkazní stav se tak vrací do bodu, kdy byli oba odsouzení nepravomocně zproštěni obžaloby, neboť jediný důkaz o jejich vině poskytovaly výsledky pachové identifikace.

Důkaz: usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. listopadu 2013, sp. zn. 9 Nt 351/2013 – ve spisu
usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. ledna 2019, sp. zn. 9 Nt 348/2018 (anonymisovaná kopie přiložena, úplná verse budiž vyžádána soudem) – v příloze
vyrozumění Krajského soudu v Brně ze dne 19. září 2019, sp. zn. Si 934/2018 – v příloze
rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 6. května 2016, č. j. 3 T 158/2015-341 (anonymisovaná kopie přiložena, úplná verse budiž vyžádána soudem) – v příloze
rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. září 2017, č. j. 9 To 532/2016-490 (anonymisovaná kopie přiložena, úplná verse budiž vyžádána soudem) – v příloze

II.D Další okolnosti skutku

II.D.1 Obecně

[36] Když obhajoba studovala procesní spis, neuniklo jí, že orgány činné v trestním řízení, zejména policie, se vůbec nesnažily okolnosti šetřeného zločinu objasňovat, ale jakmile se rozhodly, že z činu usvědčí odsouzené, záměrně ponechávaly stranou vše, co bylo s touto skutkovou versí v rozporu. Její pozornosti tak – ať záměrně nebo z nedbalosti – ušla celá řada okolností, které mohly vést k odhalení skutečných pachatelů.

[37] To je tím pozoruhodnější, že další důkazy, které policie během vyšetřování postupně shromažďovala, vinu odsouzených neprokazovaly, naopak nasvědčovaly tomu, že se vražda Miroslava Sedláře odehrála jinak a došlo k ní z jiného důvodu, než jak bylo proponováno jejich vyšetřovací versí.

II.D.2 Doba vraždy

[38] K tomu je předně zapotřebí konstatovat, že orgány činnými v trestním řízení konstruovaný průběh útoku na poškozeného je značně umělý, bez opory v dokazování, což se projevuje, *inter alia,* tím, že soudy nedokázaly ve svých rozhodnutích dospět ani k určení doby, kdy mělo ke skutku dojít, a tento časový interval opakovaně upravovaly; v posledním rozsudku Vrchního soudu v Olomouci se hovoří o *„přesně nezjištěné době dne 22. 9. 2011 ve večerních hodinách, pravděpodobně od 19.00 do 20.00 hodin*“, což však není v souladu s tím, že byla zaznamenána facebooková komunikace odsouzeného trvající cca do 19.30 hod. a několika svědeckými výpověďmi je doloženo, že oba odsouzení poté odjeli do Zlína, tam, v podniku *Z. j.,* setrvali do pozdních večerních hodin, a následně se vrátili zpět do Uherského Hradiště – tudíž mají na velkou část onoho večera přesvědčivé *alibi.*

[39] Kdy a jak se útok odehrál, je přitom dokládáno svědeckými výpověďmi dvou obyvatel obce Slopné, kde k vraždě došlo: poškozeného spolu s neznámým mužem viděl kolem 22.30 hod. svědek J. K., a svědkyně E. V. vypověděla, že si povšimla toho, že se v domě poškozeného svítilo, a po půlnoci zaslechla charakteristický zvuk, ve kterém rozpoznala zabouchnutí vchodových dveří u domu poškozeného.

[40] Místo, aby se orgány činné v trestním řízení pokusily tyto výpovědi podepřít dalšími důkazy, bezdůvodně zpochybňovaly věrohodnost obou těchto svědků. Takovým opomenutým důkazem je v daném případě videozáznam pořízený kamerovým systémem domova pro seniory v sousední obci Loučka. Z toho, že pachatelé při odjezdu z místa činu odhodili,[2] těsně za obcí Slopné směrem na Loučku, poblíž silnice kuklu a rukavice, a o několik kilometrů dál, mezi obcemi Loučka a Újezd, mobilní telefon poškozeného, lze vyvodit s vysokou mírou pravděpodobnosti trasu, po níž se po činu pohybovali. Jejich vozidlo tak muselo být kamerou v Loučce zachyceno, přičemž, s ohledem na velmi nízkou hustotu provozu v pozdních večerních hodinách, je možnost správné identifikace konkrétního průjezdu relativně vysoká:

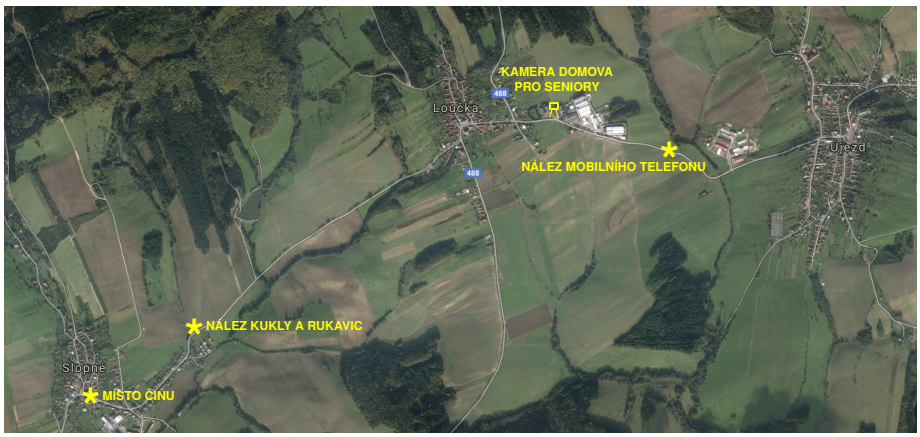

[2] Obhajoba pracuje jako s pravděpodobnější s versí, že pachatelé byli dva, jak odpovídá výpovědi J. K.; není však vyloučeno, že šlo o jedinou osobu.

[41] Průjezd osobního vozidla tmavé barvy se obhajobě skutečně podařilo objevit, a to v 0.26 hod.: bližší identifikace automobilu je, bohužel, s ohledem na rychlost jízdy a špatné světelné podmínky nemožná, nicméně pozoruhodné je, že toto vozidlo bylo jediným osobním automobilem, který kolem kamery v Loučce za dobu několika hodin předmětným směrem projel:

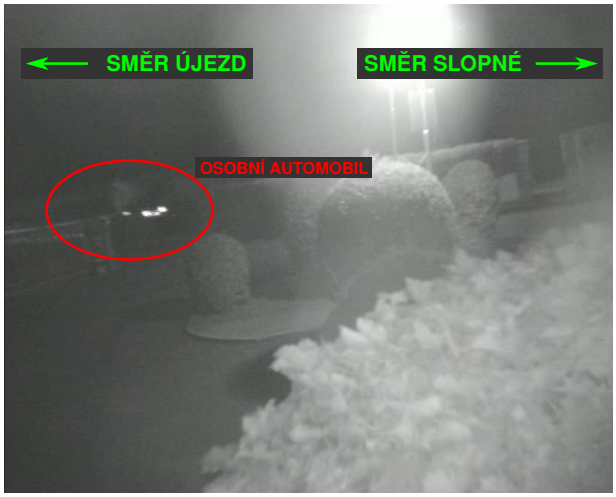

[42] Tento důkaz je plně v souladu s výpovědí obou shora jmenovaných svědků, a odpovídá tomu, že útok započal dne 22. září 2011 kolem 22.30 hod. a skončil následujícího dne kolem 0.20 hod., kdy pachatelé z místa činu odjeli. Této době útoku odpovídá i fakt, že na chodbě domu byla nalezena odhozená elektrická svítilna.

[43] Na dobu útoku tak mají oba odsouzení spolehlivé *alibi,* neboť tou dobou byli nejprve ve Zlíně, a poté na cestě ze Zlína do Uherského Hradiště.

Důkaz: projekcí záznamu z kamerového systému domova pro seniory v Loučce, soubory *[CH3]20_59_00.avi, [CH3]00_26_15.avi* a *[CH3]02_07_50.avi,* ve spisu u č. l. 918

II.D.3 Další okolnosti vraždy – předchozí pád se schodů

[44] Orgány činné v trestním řízení si doposud nedokázaly vysvětlit, proč bylo z mobilního telefonu poškozeného dne 22. září 2011 kolem 20.00 hod. opakovaně voláno na slovenské telefonní číslo XXX, patřící Ľ. Ch., nar. XXX, osobě opakovaně stíhané a trestané pro nejrůznější trestnou činnost, a dále věnovaly pozornost tomu, že poškozený nezavřel slepice, což jinak kolem osmé hodiny večer vždy činíval, z čehož dovodily, že útok musel probíhat již v té době.

[45] Pro úplnost budiž předeslány dvě skutečnosti, které orgánům činným v trestním řízení ušly: 1. mobilní telefon poškozeného značky *Nokia 3510i* ukládá ke každému číslu pouze

pět posledních záznamů, není proto zřejmé, zda těchto pokusů bylo jen pět anebo jich bylo víc; a 2. ve skutečnosti se hovor nemohl uskutečnit, protože vytočenému číslu scházela mezinárodní předvolba pro Slovensko +421.

[46] Obhajoba se domnívá, že toto číslo vytočil sám poškozený, který návštěvu pachatelů očekával, a byl přitom značně nervosní. Že se při návštěvě v nemocnici, kde byl toho dne odpoledne za svou manželkou, necítil dobře, vypověděla ostatně i ona.

[47] K tomuto závěru dospěla obhajoba především proto, že má za to, že útok, který vedl k usmrcení poškozeného, **nebyl první**, ale předcházel mu jiný, méně intensivní, k němuž došlo koncem srpna 2011, tzn. asi čtyři týdny před vraždou, a který byl před okolím vydáván za pád se schodů.

[48] O následcích tohoto úrazu není v procesním spisu uvedeno téměř nic, toliko je v něm zmínka o nálezu pozůstatků starších traumatických změn na mozku poškozeného v pitevní zprávě (č. l. 424–425 a 452).

[49] Jak obhajoba zjistila, při tomto úrazu měl poškozený utrpět, *inter alia,* ztrátu většího množství krve – což je u pádu se schodů obecně spíše neobvyklé – a ošetření mu bylo poskytnuto MUDr. Irenou Tkadlecovou, tedy touž lékařkou, která ohledala mrtvolu a nebyla schopna rozpoznat ani třináct hlubokých ran na hlavě poškozeného, načež věc uzavřela s tím, že šlo o nešťastnou náhodu, a nebýt iniciativy lékaře při pitvě, s tímto závěrem by byla vražda poškozeného odložena.

[50] Podezření na to, že ani v srpnu nešlo o pád se schodů, je proto silné, a je na místě, aby si soud z Krajské nemocnice T. Bati ve Zlíně, kde byl poškozený hospitalisován, vyžádal příslušné podklady, a ty případně nechal podrobit znaleckému zkoumání.

[51] Budiž připomenuto, že poškozený se těšil na svůj věk velmi dobrému zdraví, takže pád se schodů, po němž následovala hospitalisace, a to právě čtyři týdny před vraždou, se jeví jako dosti podezřelá náhoda, zejména v souvislosti s dalšími okolnostmi a motivy vraždy.

Důkaz: zdravotnická dokumentace o hospitalisaci poškozeného v Krajské nemocnici T. Bati ve Zlíně – budiž vyžádána soudem

II.D.4 Motivy vraždy

[52] Orgány činné v trestním řízení šetřily útok na poškozeného jako loupež. Obhajoba se však domnívá, že tak tomu nebylo a motivy vraždy byly jiné: poškozený byl obětí vydírání.

[53] Že se nemohlo jednat o loupež, vyplývá z jednoduché logické úvahy, kterou trestní orgány z těžko pochopitelných důvodů neprovedly: Poté, co pachatelé zanechali zraněného poškozeného v jeho domě, byl ten schopen zevnitř zamknout vchodové dveře a počal se ošetřovat (viz stopy krve nalezené v domě) – nebyl tedy znehybněn – avšak **nepřivolal si pomoc**, byť k tomu nebylo třeba nic víc než vyjít ven a začít křičet. Poškozený tedy nechtěl, aby se o útoku na něj jeho okolí dozvědělo; pokud by se jednalo o loupežný motiv činu, jak soudy ve svých rozhodnutích předpokládají, takový důvod by neexistoval, naopak čím dřív by o vloupání byla informována policie, tím vyšší by byla pravděpodobnost, že pachatele dopadne např. podle popisu jejich automobilu. Poškozený však jednal zdánlivě iracionálně a ač tak snadno mohl učinit, pomoc si nepřivolal – a v důsledku toho zemřel.

[54] Takto popsané jednání naopak odpovídá situaci, že poškozený byl někým vydírán, např. v souvislosti s nelegálními příjmy, které mu plynuly z oprav loveckých zbraní – obhajoba připomíná, že poškozený nebyl držitelem zbrojního průkazu a nemohl proto zbraně legálně opravovat.

[55] V této souvislosti se obhajoba zabývala osobami, se kterými poškozený udržoval kontakt, mimo okruh jeho rodiny. Zvláštní pozornost bylo třeba věnovat osobám ze Slovenské republiky, jednak proto, že telefonní číslo volané z mobilního přístroje poškozeného bylo slovenské, jednak pro směr, kudy pachatelé z místa činu odjeli.

[56] Podobné šetření učinil i policejní orgán, avšak velmi nedbale, spokojiv se s kusou zprávou, kterou k tomu od slovenských kolegů obdržel (č. l. 933–937). S ohledem na to, že pravděpodobným pachatelem nebo spolupachatelem vraždy je Z. K. (viz dále), obhajoba se zaměřila na osoby z okolí XXX a XXX, kde se tato osoba v předmětné době pohybovala.

[57] Ze záznamů z mobilního telefonu poškozeného – s výhradou toho, že, jak vysvětleno výše, telefon ukládal jen posledních pět hovorů – byl jako osoba ze Slovenské republiky, s níž poškozený udržoval nejčastější styk, zjištěn **T. M.**, nar. XXX, bytem v obci XXX u XXX.

[58] Když se obhajoba na tuto osobu dotázala v místě jejího bydliště, zjistila, že tento člověk tam má velmi špatnou pověst, lidé se jej bojí, a v minulosti mu jeho problémy se zákonem, mj. v souvislosti se střelnými zbraněmi, pomáhal zahladit jeho otec, bývalý policista. Rovněž bylo zjištěno, že T. M. byl v úzkém styku s V. I., osobou vysoce postavenou v hierarchii organisovaného zločinu na Slovensku a známou v souvislosti s tzv. Černákovým gangem. T. M. se dlouhodobě zabývá obchodem s loveckými trofejemi, které vykupuje po celém území Slovenska i České republiky. To je zřejmé rovněž z jeho facebookového profilu, jejž užívá společně se svým synem, T. M. ml., nar. XXX.

[59] Další osobou z tohoto okruhu, se kterou poškozený udržoval kontakty, byl **E. K.**, nar. XXX, z XXX; ten vlastnil červený *Volkswagen Polo* a mohl proto být tou osobou, kterou svědkyně V. ve své výpovědi popsala jako muže kolem 50 let s červeným automobilem se slovenskou registrační značkou (č. l. 1545 *p. v.*). Jaké byly kontakty mezi poškozeným a těmito osobami, není jasné, nejpravděpodobněji pro ně však opravoval lovecké zbraně – což odpovídá tomu, co tato svědkyně vypověděla v přípravném řízení.

[60] Bude proto zapotřebí, aby bylo zejména o T. M. cestou mezinárodního dožádání, případně mezinárodní právní pomoci, zjištěno více informací, zejména z obhajobě nedostupných policejních zdrojů, neboť se jeví pravděpodobným, že za smrtí poškozeného stojí právě jeho styky s touto osobou.

[61] V této souvislosti je na místě vyslechnout rovněž dalšího důležitého svědka, **Ing. J. N.**, nar. XXX. Ten měl v předmětné době v XXX nedaleko Slopného chatu a v mobilním telefonu poškozeného byly nalezeny dvě textové zprávy (SMS), které poškozenému z telefonního čísla XXX poslal, přičemž významná je zpráva přijatá dne 27. července 2011 v 7.55 hod. s textem „*Ahoj MIRKU.kdy prijede ten kamarad ze Slovenska?XXX z XXX.*“ Jeví se proto účelným tuto osobu, kterou policejní orgán na rozdíl od obhajoby nedokázal ztotožnit, vyslechnout a získat od ní případné další poznatky této záležitosti se týkající.

Důkaz: zprávou Policajného zboru Slovenskej republiky o pověsti T. M., nar. XXX
výslechem svědka: T. M., nar. XXX, bytem na adrese: XXX
výslechem svědka: Ing. J. N., nar. XXX, bytem na adrese: XXX

II.D.5 Skutečný pachatel skutku

[62] Ačkoli se tuto skutečnost snažily orgány činné v trestním řízení bagatelisovat, ani na kukle a rukavicích, ani na mobilním telefonu poškozeného nebyla zjištěna DNA odsouzených, avšak byla tam nalezena DNA patřící občanu Slovenské republiky **Z. K.**, nar. XXX. Tento fakt se Z. K. pokusil vysvětlit tím, že při páchání předchozí trestné činnosti – jež je velmi bohatá, o čemž svědčí i 22 záznamů v rejstříku trestů – on i jeho spolupachatelé používali kukly a mohlo jít tedy o jednu z nich. Zároveň tato osoba uvedla, že kukly poté likvidovali; což odpovídá tomu, že se pachatelé rukavic a kukly pokusili zbavit i tentokrát, nepočítajíce pohříchu s tím, že odhozené předměty budou po několika dnech nalezeny a zajištěny pro účely trestního řízení.

[63] Jakkoli je zřejmé, že jediný isolovaný důkaz, nález DNA na kukle, nemůže pro obvinění Z. K. postačovat, policie měla této stopě věnovat podstatně větší pozornost, a pokusit se kupř. zjistit, zda neexistují vazby mezi Z. K. a T. M.; ty by podezření, že pachatelem skutku

je Z. K., výrazně posílily. Rovněž tak bylo na místě tuto osobu vyslechnout v procesním postavení svědka.

Důkaz: výslechem svědka: Z. K., nar. XXX; místo současného pobytu tohoto navrhovaného svědka není obhajobě známo, naposledy však byl na Slovensku ve výkonu trestu odnětí svobody, který vykonával ve věznici Ilava

II.E Facit

[64] Závěrem budiž řečeno, že obhajoba nemá za vyloučené, že se i po osmi letech, které od vraždy Miroslava Sedláře ve Slopném uplynuly, podaří tento skutek řádně objasnit, přestože to bude spojeno s určitými obtížemi.

[65] Není v silách obhajoby, aby suplovala práci policie a vyšetřila vraždu Miroslava Sedláře namísto ní; k tomu nemá ani potřebné pravomoci, ani k tomu není technicky vybavena. Pro účely návrhu na povolení obnovy řízení však postačuje, že obhajoba shromáždila masu důkazů, které jsou způsobilé dosavadní skutkové závěry zpochybnit a které nadto mohou poskytnout policii pro další šetření této věci vodítko.

[66] Pachateli předmětného trestného činu v žádném případě nejsou ani Maroš Straňák, ani David Šimon, a je na místě, aby soud trestní řízení obnovil a vrátil věc státnímu zástupci k došetření.

III. Závěrečný návrh

S ohledem na shora uvedené je tedy na místě návrh, aby soud po projednání tohoto návrhu zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3. června 2014, č. j. 3 To 50/ /2014-3367, a rozsudek Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 10. dubna 2014, č. j. 61 T 15/2013-3252, jakož i všechna rozhodnutí na ně navazující, aby p o v o l i l obnovu nadepsaného trestního řízení a vrátil věc státnímu zástupci k došetření.

V Brně dne 22. září 2019

David Šimon

Seznam příloh:

1. *znalecký posudek ze dne 13. září 2018, č. 1/4/2018*
2. *článek „Chytrý Hans (a hloupí lidé)“, který vyšel dne 2. února 2019 na internetových stránkách Tomáše Peciny* Παραγραφος, *na adrese https://paragraphos.pecina.cz/all/nase-pripady/pribeh-z-kromerize/chytry-hans-a-hloupi-lide*
3. *usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. ledna 2019, sp. zn. 9 Nt 348/2018 (anonymisovaná kopie přiložena, úplná verse budiž vyžádána soudem)*
4. *vyrozumění Krajského soudu v Brně ze dne 19. září 2019, sp. zn. Si 934/2018*
5. *rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 6. května 2016, č. j. 3 T 158/2015-341 (anonymisovaná kopie přiložena, úplná verse budiž vyžádána soudem)*
6. *rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. září 2017, č. j. 9 To 532/2016-490 (anonymisovaná kopie přiložena, úplná verse budiž vyžádána soudem)*